

ДІЛО

ВІСНИК ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, II. пом.
Конто пост шалы. 143.322.
Адреса для телеграм:
«Діло», Львів.
Гол. Редактор приймає від
II—12 год. передполуднем
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячна: в краю 4-50 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.
Італії 7-50 ал., Німеччині 7-50 ал.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехо-
словаччині 20 ч. к., Румунії 15 лей,
Болгарії 7-50 ал., Австрії
7-50 ал. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГолошень
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Вибори до громадських рад у Ч. С. Р.

Львів, 22. жовтня 1927.

Вибори до громадських рад у Ч. С. Р., що відбулися минулої неділі, не виявили ніякого поважнішого пересування сил у національних і політично-партійних таборах Чехословаччини. Загально і національно-партійні групи ЧСР і різні політичні угруповання вдержали свій стан посідання з 1923 року, коли то відбулися другі з черги комунальні вибори в цій державі.

На основі звідомлень чеської преси можна прийняти, що як досі, так і при недільних виборах виборці чех. республіки у своїй більшості ставали при дотеперішнім коаліційним кабінеті д-ра Швєглі, в якому є заступники вісім великих партій чеських і німецьких. Опозиція, зложена з комуністів, соціалдемократів і німецьких незалежницьких груп, не стратила нічого зі стану свого посідання. Тільки комуністи стратили около 15 проц. голосів, переважно в користь соціалдемократів. Таким робом сила опозиції в німому не зломана.

Переходячи до окремих партій, слід в першу чергу зазначити, що деякі страти потерпіла чеська націоналдемократія під проводом Брмержа. Найбільшу поразку потерпіли націоналдемократи в самій Празі, де вони зійшли з першого місця на друге (з 86.761 голосів у 1923 ввали тепер на 71.043 гол.). Цю поразку в Празі спричинило розбиття в їх таборі, передовсім же завзата агітація фашистів і партії праці — обох десидентів з націоналдемократичної партії. Ці дві групи входять уперше до міської ради в Празі — фашисти з двома, партія праці з трьома представниками. Націоналдемократи, що мали досі в Празі 23 місця, зійшли до 17 місць, стоячи на рівні з комуністами, які теж стратили два мандати (давніше мали 19 мандатів). На перше місце в раді міста Праги двинулися національні соціалісти, що з 81.770 гол. у 1923 р. вирости на 96.538 гол., здобувачи 23 мандати. Цей успіх національних соціалістів буде ще більший, коли зважити, що від них відірвалася група т. зв. славянських національних соціалістів (посад Стібори), яка здобула на їх кошт теж два мандати. Національні соціалісти, як найбільша група в раді, виставляють у третє кандидатуру дотеперішнього посадики Праги д-ра Карла Ваксу, якого вибір запланований.

Що ж до інших партій, то, як сказано вже вище, вибори не спричинили ніякого значнішого пересування сил ні в політичних таборах чеських, ні в таборах німецьких. Дещо слабше виийшли чеські католики (т. зв. народна партія), але це ослаблення теж незначне, що не входить в рахунок. Віже дещо більші страти потерпіли німецькі активістичні групи, себто ті партії, що співробітничали з урядом, в якому мають і двоє чех. міністрів. Але й ці їх страти користь німецьких націоналістів та їх партій, що годі на цій основі вести про втрату довіри німецьких активістичних політиків у своїх власт.

Окремо слід згадати про вибори в Закарпатській Україні, де наше

мало свідоме населення тягнеться у хвості чеських партій або йде сліпо за комуністами. При цих виборах виийшла на Закарпатті переможцем аграрна партія, що зросла незначно і в інших краях чех. республіки. Зате великі втрати мають комуністи, що по обчисленням статистичного уряду стратили на Закарпатті аж 42.000 гол. Інші групи зберегли в загальному свій стан з 1925 року. В самому Ужгороді розділ мандатів такий: бльок (Грабар, Волошин, Черний, д-р Кралік) 4 мандати, нац.

соціалісти 3, комуністи 9, чеські партії 5, соц. демократи 1, малі промисловці 1, вел. промисловці 1, мадари 11, жидаї 7, «русское объединение» 0.

Недільні вибори до громадських рад виявили щєраз наглядно, що населення ЧСР. політично вповні дозріло. Мільйонів маси виборців у цій державі спротивилися якимнебудь нагальним пересуванням, за являючись у своїй перевазі за дотеперішньою лінією політики коаліційного уряду.

Довкруга польської закордонної позички

Pro tot dist'r'm'na rerum: польський уряд нарешті добився кінця. Справа першої великої закордонної позички Польщі, яка зачалася ще за кабінету Вл. Грабського з приїздом т. зв. місії проф. Кемерера та в останньому часі переходила стільки більш і менш драматичних епізодів (перерва переговорів в літі ц. р., уділення Польщі зачету на позичку в сумі 15 міль. дол., постійне відкидання таємних умов консорції закордонних капіталістів урядом марш. Пілсудського і т. д.) таки остаточно поладнана. Саме появилися офіційні комунікати, котрі говорять про підписання всіх позичкових документів, а одночасно Вістник Законів Р. П. публікує два розпорядки Президента Р. П. (ч. 789 і 790) і Стабілізаційний план Р. П., які дають спрмогу як слід зорієнтуватися про зміст та умови позички.

Ціла польська преса, а вже найбільше урядова — тобто: санаційна, на всі заставки голосить про небувалий тріумф Польщі, який, мовляв, спливає тепер на неї під фінансовим оглядом після сфіналізування тієї позички. Можливо, що і серед нашого громадянства витворюється така думка під впливом переборщених голосів польської преси. Тому корисним, здається, буде розглянути справу спокійно та об'єктивно і всю „правду“ про останню закордонну польську позичку звести до належного рівня. На жаль, недостача місця, не дозволяє на цілком ґрунтовну аналізу всіх деталей справ і тут прийдемо обмежитись тільки до важніших із них.

Закордонні капіталісти позичають Польщі на 20 літ суму 62 міль. дол. і 2 міль. фунтів штерл., або разом суму около 72 міль. доларів — але Польща не має права вжити згаданої суми на свої потреби по власній волі і подобі, тільки мусить вона одержані гроші розділити на певні точно означені цілі і на підставі певного та точно означеного плану — з тим, що виконання усталеного плану буде контролювати представник закордонного капіталу, вивінований в дуже широкі права і прерогативи. Значить: Польща тим разом сховала свою „моцарствоу“ гордість, а як прийшлося брати гроші від закордону, смирно і тихо пішла на всі його вимоги. Чи це такий незвичайний тріумф? Тільки розвалена і побита Австрія та Угорщина в останньому часі мусили піддатися аналогічній контролі. Ні Німеччина, ні Чехословаччина, Югославія або Румунія, аби тільки вичислити найголовніші держави середньої Європи, на таких умовах грошей від закордону ще не брали. Вд Граб-

ський і його однопартійці можуть тому тепер слушно тріюфувати. І за їх панування Польща могла була одержати закордонну позичку за таку ціну. Але не зробила цього во ім'я свого великодержавного становища. Видно — теперішній уряд мав під цим оглядом менше скрупулів, ізза чого, очевидно, ніхто не схоче попадати в розпуку. Словом: сталося те, чого бажав проф. Кржижановський і польські консерватисти, котрі во ім'я знаного принципу: „хоч і не гонорово але здраво“, вже здавна розгрішили теперішній уряд з головного гріху: великодержавницької амбіції, на який ніяк не хотіли піти знехотіючи.

Друга справа. З добутих грошей 45 міль. дол. йде на підтримку і стабілізування польської валюти, а тільки розмірно незначна номінальна решта — 15 міль. дол. — йде безпосередньо на господарські цілі. Останні гроші одержують державні підприємства і монополії т. зв. рільництво (читай: велика земельна власність) у формі довгорочинцевого кредиту. Значить — тих кредитів на ділі дуже мало і перше з черги німецьке промислове підприємство або край постійно одержували і одержують з Америки без ніякої контролю багато більше грошей.

Та скаже дехто: Всеж таки 45 міль. дол., які йдуть на т. зв. стабілізування валюти десь прецінь дадуть себе відчуті в цілому господарському організмі Польщі. Рахуючи по округлому курсі 9 зол. за 1 долара дають вони суму 405 міль. зол., а сума ця — таки щось значить.

Відповідь на отсе питання, коли хоче бути правильною, мусить торкнутися змісту усталеного під кермою закордонного капіталу стабілізаційного плану польської валюти, бо він покаже нам, чи — по просту кажучи — Польща має право тепер випустити на кругло пів мільярда зол. нового гроша, чи може так не є.

Як стоїть тепер взагалі польська валюта? Візьмим офіційне оголошення про останній стан рахунків Банку Польського з 20. 9. 1927. З нього виходить, що банкових білетів в обізі було на суму 778,385.240 зол., яким відповідає по стороні активів запас золота і срібла на 180,561.525 зол. і запас чужих валют і девіз на суму 243,154.347 зол., отже разом по стороні активів сума 423,115.872 зол. Таким чином польські банкноти були вище поданого дня покриті золотом і чужими цінними валютами у висоті 52.59 проц. Процент, очевидно, далекий від закордонного, але проте куди кращий від того, який бачимо у виказах н. пр. Банку Французького або Банку Ні-

мєнького. Однак відомо, що в обороті ще курсують т. зв. білети скарбові і бильон, які також виповнюють роль валюти — хоча цілком непокритої. Державних білетів скарбових є в обізі на 280 міль. зол., а бильону (монети здавкової) на суму 180 міль. зол. — разом на суму 460 мільонів зол. Останньої суми Банк Польський не виказує в своїх рахунках, але при малюванні образу загального стану польської валюти слід її дорахувати до вище поданої суми банківотів Б. П. Отже остаточно одержуємо суму банківотів Б. П., скарбових білетів і бильону, які находяться в обізі разом у висоті 1,238,385.240 зол. — покритих тільки золотом і цінними девізами у висоті 423,115.872 зол. Процент покриття тому раптом спадає і на ділі виносить тільки 20.8 проц.

В цьому місці можна зачати балачку про те, чи покриття валюти золотом і девізами у висоті 20.8 проц. є достаточне і скільки саме требаб ще докупити золота і девіз, аби воно було як слід? Та така балачка не доведла нас до ніякого путнього кінця. Тому ні, бо, неважачи на кольосальну научну літературу, торкаючись отсього питання із обсягу т. зв. теорії гроша — нема загального прийнятого правила, котре його вирішувалоб. А всі класичні країни зі золотою валютою (Англія, Спол. Держави) не запусаються в ніякі міркування, тільки, по просту, дають власним валютам покриття 100 проц. — а навіть мають запаси золота, які грубо перевищують суму банківотів в обізі (н. пр. Америка).

Отже від чого зависить тривалість валюти і коли можна сказати, що вона твердо усталізована? Тоді коли: 1-о Бюджет даної держави є стало вирівняний і коли 2-о її платиничний біляне постійно не виказує дефіцитів. При вирівнанні бюджету і при активнім платиничім біляне можна тому мати в державі знамениту і твердо валюту навіть без кусника золота і без одної чужої валюти в пивницях банку. Навпаки — ніякий хоч би як великий запас золота, не забезпечить державної валюти перед захитанням, коли бюджетові видатки будуть постійно щораз більші від прибутків і також загранична торгівля буде постійно виказувати щораз більшу надвижку ввозу над вивозом. Тоді повстають дві діри, котрих держава органічно не може не заткати, а ця маніпуляція доводить до поповнення валюти шляхом друкування паперових грошових знаків або до т. зв. інфляції. І знов. Коли бюджет і загранична торгівля в порядку, то вони самі автоматично приводять заграничну валюту до краю, а золото остається тільки до вирівнювання девізівих посядок між поодинокими банківотами банками. Поже не золоте покриття має тому деякого психологічного значіння і більшого економічного значіння і вартість: мовляв, наша валюта така сильна, що кожний банкнот покритий золотом. Розуміється — воно правильно так. Але тільки тому, бо держава в данім випадку не пхдаєся до творення гроша із повітря, оста- вляючи цю функцію самому народному господарству через апарат банківотів банку. При активнім бюджеті і платиничім біляне всяка держава може дозволити собі на локбус повного золотого покриття, котре тому є не причиною але наслідком щасливої господарської конюнк-

ктури країн. Ніщо державі годі не перешкадає за свою добру валюту купити собі золота стійки, скільки вона захоче. Д-р Павло Лисяк. (Продовження буде.)

Сель-Роб-Лівія.

Від російського націоналізму до російського інтернаціоналізму.

(Пригада з нагоди першої краєвої конференції Сель-Роб-Лівії).

В дні 16. і 17. жовтня відбулася у Львові перша „краєва“ конференція Сель-Роб-Лівії. Гурток передвоєнних студентів-москвофілів цю конференцію завершив свій, розмірно недовгий, але зате незвичайно різномірний розв'язковий шлях, після всяких метаморфоз приблизив до пристані своєї власної партії. Та делі чи створення Сель-Роб-Лівії є вже закінченням розв'язкової дороги гуртка молодих передвоєнних москвофілів. На основі дотеперішнього аргументу можна сміло твердити, що власне партійне кубельце в домі „Общества Качковського“ не завершує їхньої метаморфози.

Подальні етапи розв'язкового процесу кіншів „ліній“ сель-робів можна асигнувати собі коротко ось так: Перед війною існував гурток москвофілівських студентів, які перші виступили як „світлительні руські“. В протилеж до старих москвофілів, що моталися між руськістю, общеруськістю і рутенством, вони стали на ґрунт послідовного російства. Одночасно не вдовольня їх і крайня реакційність старих. Вони намагалися зв'язатися з поступовим рухом. Цей зв'язок наважувало і з російською соціалістичною еміграцією. Український еманіпаційний рух, що розгортався під прапором послідовного прогресу, таж не був без впливів на гурток соціалістичних студентів-русских. Стоячи на ґрунті общеруської культури і в дальшій контекнції общеруської державності, сентиментально кокетуючи зі соціалізмом, вони в українській національній справі робили теоретичні уступки, допускали українське провансальство, але не для себе, тільки для інших. Тільки до тієї межі допускали вони право самоозначення для тих українців, що хотіли самоозначуватися. Та по суті молоді мо-

КНИГАРНЯ УКРАЇНСЬКОЇ МИСТЕЦЬКОЇ НАКЛАДНІ ТЕОДОР САВУЛА у Відні (Wien, I. Riemergasse 2.)

бажаючи поширити українську книжку серед нашої суспільності — рішила дати для всіх українських Товариств, „Просвіт“, Лугів, Соколів, кооператив, приватних і публичних бібліотек велику частину своїх книжок

по знижених цінах.

Книгарня має на складі великий вибір українських книжок, головню закордонних видань, українських стінних мал, портретів, листівок і товариських відзнак.

Жодяте безплатно списку книжок на адресу

BUCHHANDLUNG THEODOR SAWULA
Wien, I. Riemergasse 2.

сквофіли далі йшли в хвості своїх батьків.

Підчас війни галицько-руські соціалісти, як що можна їх так назвати, разом зі старими москвофілами стали на боці царської Росії. Тоді полинав їх молодецький соціалізм. Українські відродженські рухи зробили враження лише остільки, оскільки погрозували розвалити єдину Росію. Берестейський мир доводив їх просто до розпалу. Більшовицька революція оживила молоде галицьке москвофілство, бо тепер можна було поборювати Україну в ім'я соціалізму. І ми бачимо, як на галицькому ґрунті після війни наново консолідується москвофілський рух, і то якраз під проводом русских соціалістів. Повстає „Русский Исполнительный Комитет“, в якому гуртується все москвофілство, до якого як окрема автономна соціалістична група входять молоді москвофіли. Пресові органи: „Жизнь“ і „Воля Народа“ є в їх руках. Варшавська умова і польонофіліство керівництва УНР дає їм позірну основу до безоглядного поборювання українських визвольних змагань. Одночасно звільня наважують вони зв'язки з українським національним табором галицько-української державності. Саме тоді більшовики проголошують Україну формально самостійною радянською держа-

вою, але в російським змістом. Русські автономні соціалісти модифікують свої погляди остільки, що — зв'язуючи оборону єдності руської культури, допускають можливість існування української державності, бо — мовля — руський народ такий великий, що може дозволити собі на існування двох русских держав. Але руська культура одна й неподільна. Як далеко вони тоді стирчали в общеруськості, свідчить про те факт, що відносно галицько-української державності домагалися вони разом з міщанськими москвофілами: забезпечення їм в конституції ЗУНР свободи русофілської пропаганди, заведення в українських школах обов'язкового навчання російської мови, створення на будучому українському університеті трьох російських кафедр: мови, літератури й історії, заведення державних народних шкіл там, де того вимагатиме населення, прийняття офіційного терміну на означення нашого народу: малоруський або русько-український і т. і.

Та не можна сказати, щоби в тому часі руські автономні соціалісти асеціло стали на сторону нового устрою Сов. Росії. Вони піддержували живі зв'язки з російськими соц. революціонерами, що думали про боротьбу з більшовизмом, навіть при допомозі чужинної інтервенції.

Закарілювання Сов. Росії в українській півній курс радянської влади не вплинуло на впливу на молоді-москвофіли і соціалістичною заправкою. Вони „аналізували“ радянську владу на просторах Сов. Росії, а одночасно пішли на формальну українізацію. Їхні видання, а особливе правописна і мовна метаморфоза „Воля Народа“ є протестним доказом цієї метаморфози. В парі з цим зворотом наступило поглиблення соціалізму російського видання, інтернаціоналізації руху, оформленого в партію „Народна Воля“ та перехід на позиції безоглядної боротьби з українським націоналізмом та бором при допомозі непереріжної демагогії.

Створення окремої партії приспівало процес інтернаціоналізації молоді-кацапів, поглиблення соціалізму і загострення боротьбу з українським національним табором. Та цей процес по суті відбувався тільки на верхах. Організаційні завдання нової партії були дуже слабкі, майже ніякі. Соціалізм або приймався в москвофілських „маслах“. Там вихідною точкою впливів було найбільшого старе русофілське надбання. Цікаво, що поширювання впливів партії „Народної Воли“ рідко коли виходило за передвоєнні москвофілські оази в поодиноких повітах, за винятком Поділля.

Перехід народолюбів поза межі „кальського“ кордону затрівожив сель-союзників. У висліді прийшло до розриву між цими двома політичними групами. В його основу лягла спільність російського виховання, російської культури і „малоруської“ хитрості. Єдналися зі сель-союзниками в нову партію: Сель-Роб, народолюбівці думали опанувати північно-українські землі і стати панями ситуації нової партії. Знову сель-союзники думали через народолюбівців поширити свої впливи в Галичині. Та боротьба за керму скоро спаралізувала нову партію. Сель-союзники все ще — з огляду на маси підкреслювали національний момент, коли народолюбівці уважали його „буржуазним пересудом“.

Та найважче було би спинитися над останими відомими періодами в сель-робівському таборі. Досить того, що спроба не вдалася. Народолюбівці хотіли безсміливо поплисти в сель-робівському морі. Приплив розколу. Народолюбівці відсадулися від більшовитів і створили Сель-Роб-Лівію. По суті вернули вони на ладанні народолюбів-

В. ЛЕВИЦЬКИЙ.

„Шлях через Київ“.

Париж, 10. жовтня 1927.

I.

Час від часу, раз або два рази в місяць, треба, по звичці, підійти до кутка Національної Бібліотеки, присвяченого зарубіжним періодикам, і переглянути великі місячники й двотижневники англійські, німецькі, швейцарські, бельгійські. Переглянути — от так собі, щоби „бути в курсі“, приблизно бодай, а принаймні, щоби не пропустити чогось особливо цікавого в якихнебудь огляді, між ін. очевидно й національно-політичних. Переглянути — побижно і похашцем бодай, бо в нашому віці вже давно була пора вибити собі з голови деліцію в молодечих, студентських роках ілюзію, що буди-цім-то прочитаємо все, що зачіпає й подражняє нашу цікавість в сфері духовних інтересів. Гарна вона собі, дуже гарна й приваблива, та заява (Марка Аврелія, здається), що „я людина, і нічого людського чужим собі не вважаю“, та все таки правда й те, що і „суду не переписиш“, і всіх „цікавих“ книжок не прочитаєш, і що з особина в кутку, чужині періодикам присвяченому, змішане з усюкою неминуною й обов'язковою „чепухою“ вихоплюється спід нашого брата уваги також багато дещого і цікавого, і поучаючого, і практично корисного не раз.

Меланхолічне помічання в п'ятому десятку років життя? Банальні мудрощі, давно вже відкриті? Одно й друге нараз? Нехай і так, та що з того? Коли помічання таке може послужити вступом до допису, який оце розпочинаємо, то і його доволі, а завдання врешті-решт доводити. Бо-

в дописі цьому хочемо зупинитися на романі під заг. „Шлях через Київ“ (Passage à Kiev, початок якого пощастилося нам „відкрити“ (що за велике слово, та скромнішого в цей момент не знаходимо) на сторінках чужого періодика, в брюксельському місячнику „La Revue Océanale“. Місячник цей — один з найповажніших літературно-наукових періодиків романської Бельгії, старий — йому 60-ий мінає, помірковано католіцького напрямку; об'єкт бельгійців видно на сторінках його також іме-на французьких академіків, сенаторів, тощо.

II.

Автор роману Марсель Тірі (Thiry) був у хвилі вибуху російської революції офіціром бельгійського артилерійського відділу на галицькому фронті, по російському боці, очевидно. Там був він свідком розкладу російської армії Керенщиною і більшовиками, там уперше в житті своїм він стрінувся з „українським фронтом“, відіт відступав він з російським фронтом, після „офензивних Керенського“, на Волочеська і далі, на Київ. У Києві глядів він, наче на кінематографічній картині й драми, на життя, відносини й події під Центральною Радою, під Муравйовим, під Скоропадським, під отаманщиною, під Муравйовим вдруге (чи втретє), під польським наїздом з реєстровими в хвості — чого ще треба? Жив він там, бачив усе те, розуміючи трохи по російськи, говорив з усіма людьми — більшовиками й чорношличниками, поляками й поляками, з росіянами, з жидами. І трохи менше ніж через десять років від того часу, вернувшись в свою часину Бельгію, він узявся списувати в повістий формі літопис свого побуту в Києві, малювати широкі картини тої дендидної

помотаної і досі не розмотаної до кінця, історичної драми, яку ми привикли, може й не зовсім невлучно, називати „українською революцією“, на фоні революції російської.

Каже Тірі в нотці під текстом зараз на другій сторінці свого роману:

„Пригоди осіб цієї повісті — так само підлягають, як і особи самі. Однак я при-смакував себе не писати нічого негативного в історично правдою щодо вдобуття Києва і політичних обставин“.

Тим і краще, скажемо. Більше навіть, цим історичним малюнком української революції 1917—18 рр. книжка бельгійського глядача нам і цікава; бо — признаємося — самі романсові елементи повісті нас менше приманюють: як Нума любила Помпілія, і чи віддалася за нього — Бог а нею, і щоб нас такими справами ще зацікавити, до цього треба би справді нового і справді могутнього поетичного таланту, який — святі знають, чи матиме наш автор. Інша річ з обсерваціями дійсності. Наш автор — обсерватор гарний, і те, що бачив і чув, він добре передає — побачите самі по зразках.

III.

Ось наш бельгійець у Києві, під Центральною Радою. Він у товаристві двох своїх товаришів з фронту; один росіянин, другий жид.

„Місце, де ми були, називалося „Шато-де-Фар“ чи може „Аполло“. Неначе на те, щоби пригадати, що український уряд у боротьбі проти Леніна не відмовив у своїй армії давній царській дисципліні, одна чи дві аложі були зайняті моралью, розхристаністю і з особливою виразною облич. Довкола них сиділи за столами, а жінками, офіцери самої української армії; вони носили на озброєнні свій шкідливий царський чепу, прикрашені барвисті і відданими, що білосніжні лаврами, держали в руках. Невдоволюючи орда-ми“.

сиділи на грудях об'єк давних царських відзнак і медаль в головах мерид, розданих тим, що брали участь у настанні І. лівії; на барвистих шанах були вичіплені багрові стамки і золоті глумки. Заложалисть у гальонах і шпурках, як пригадувала париська Комуні і яка з червоном стилем поминалася в російській армії, розпашовувалася серед цих офіцерів соціалістичної революції. Рівночасно вони поверталися до забутих костюмів; то був свого рода традиціоналізм чи релігій (religisme), який по дитинстві хотів воскресити старі часи; козацькі офіцери носили чупринку Тараса Бузьби — голіший череп і оселедці; виглядало воно як парварські і емітаторно театральні в яких часках. І, глядачі доводили себе, що під тиском опогадів військової дисципліни, в згодом помітив певного рода революції, абсолютно неможливу під старим режимом у публічних сади, навідування трохи не самими тільки офіцерами; я відчував якусь неозначену моторошність, наче враження якоїсь пошквистості і дегралізації. А на прикрі потужності ще й прецедувалося, від того, що мав оповідати, сидіти напроти мене, Василь (одна з осіб роману): що більшовицький командант Муравйов іде походом на Київ з побіжними військами. Тоді я спокійно узяв собі, як саме будуть опиратися цьому блязкому наступові ці офіцери, череві край червоний шпурками і при-красами, з одного боку, а ці морали, а всім похажі на хрипчасті моральні, арихт помічників Леніна, з другого“.

„Легуна і аліари французької й російської місії теж сиділи і глядали на де-моралізуюче плавання бола“.

Ну як вам подобається ця картина? Хто, як пишучий ці стрічки, був у тому самому більш-менш часі в Києві, і очевидно хто сам не був подібний до тих колоритних офіцерів, той не може в цій картині не пізнати тої картини, яку колись сам — із стисненим під жаху серцем — о-глядав.

які позиції, але з поглибленим інтернаціоналізмом, що покладається з русифікацією і кінчатим до українського національного руху, як руху „буржуазного“.

Перша конференція Сель-Роб-Лівні відбулася в дні 16 і 17 жовтня у Львові. Як орган новоорганізованої партії „Сель-Роб“ брав в ній участь представник 36 західно-українських повітів (в тому є представників північних земель) в числі 43 осіб. Проводили Т. Стефанюк і Г. Шелест, а секретаріом Ф. Настюшина. Про політичне положення і справу розуму Сель-Роба реферували К. Вальницький, організатор партії займалося М. Зайца. Конференція прийняла рішення, в яких розправившись зі єврейською бізнісною — проголошує створення нової партії під назвою: Сель-Роб-Лівня. Партія санкціонує проголошену в своїй часі програму Сель-Роба та „запальне непохиття волю боретти чистоту цього програму та напружених соціально-робітничого соціалістичного руху“. Зокрема партія відоміше боротьбу світовому капіталізму і фашізму взагалі, а польському зокрема. Та головним завданням партії боротьба з українським націоналізмом.

„Табір українського буржуазного націоналізму є сьогодні заперечення до угоди і похоту польського фашізму. Перша Краєва Конференція Сель-Роб-Лівні стверджує, що в цих умовах завдання партії буде боротьбою протиавітись соціалізм і націоналізм угоди української буржуазії...“

До управи нової партії вибрано К. Вальницького, М. Зайца, К. Пелехатого, М. Химчана, М. Хама, Г. Шелеста, Ф. Настюшина, М. Голіватого, а О. Савелюка. На голову партії дешиновано М. Химчана, на заступника голову К. Вальницького, а на секретаря М. Зайца.

В короткому часі довгий шлях пройшли есею-мислові. Під багатомою оглядами вони змінилися, а чому зробили поступки, а тільки під одним оглядом лишалися на старих непохитних позиціях: боротьба з українським націоналізмом рухом. Колишні вели воли в під стілом російського націоналізму, цим під прапором російського інтернаціоналізму.

І. ДРЕКСЛЕР і сини
НА КАПІТУЛЬНА 2
КОВДРИ і МАТЕРАЦИ

„Геть неписьменність“.

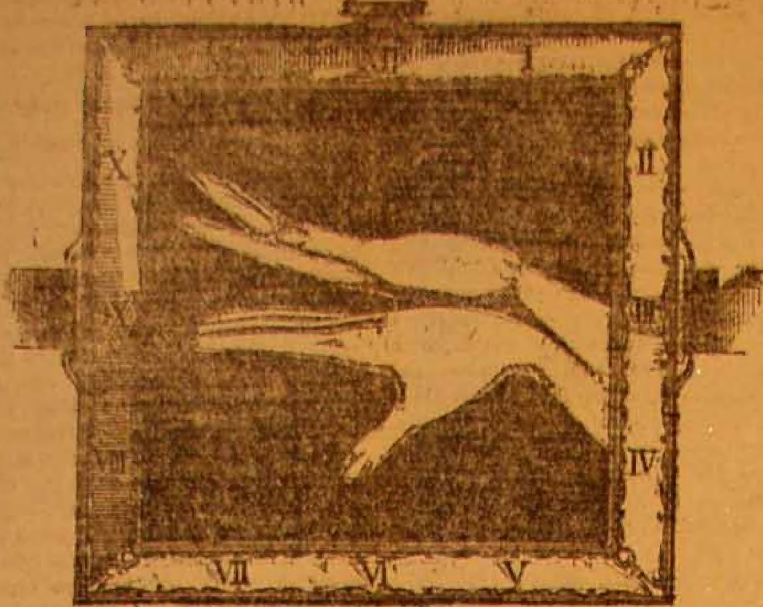
I.

Під таким кличем відбувається боротьба з неписьменністю на Радянській Україні. Цей клич мусимо і ми себе за своїти і відповідно до його змісту зорганізувати роботу. Тим більше, що неписьменність треба враховувати між усіх тих наших ворогів, котрі намагаються на наше людське життя. Однак сама справа боротьби з неписьменністю потребує ще аналізів деяких питань.

Перше питання стосується нашої власної активності. Не буде її, шкода робити великого шуму. Самим шумом, хоч як гомінним, не скинемо тава неписьменності з великого відсотка нашого народу. Друге питання, це відношення влади, головно шкільної, репрезентованої спеціальною Кураторією і шкільними помітниками радими. Вони присвоєли собі право давати або недавати дозволу на влаштування курсів для неписьменних і ставлять до курсів вимоги такі, які ставлять лише до наукових закладів. Навіть уживається таких висловів як „вклади“ на курсах, начеб то був який університет. Видно, що укладачі стереотипних відмовних відповідей звільнені від заставити, що на курсі для аналіфбетів нічого не „вкладає“.

Таке становище Кураторії, на нашу думку, зовсім неоправдане, паралізує акцію освітніх установ і служать у великій мірі опрощенням, тому боротьба з неписьменністю не ведеться з такою силою як це вимагає дійсний стан.

От і на дилі отримав Кружок „Рідної Школи“ в Тернополі від повіт. шкільної ради таке рішення: „По думці розпорядження Кураторії Л. Ш. О. з 6. 9. 1927 ч. 1. ч. 2060 дається дозволу на ведення курсів для аналіфбетів від 1. жовтня 1927 в громадах (тут вони названі). Натомість не дається дозволу на ведення курсів для аналіфбетів в Дубівцях, Кутківцях, Пронятині, Сушині, Ступках

Тайна гарних рук!

Руки не мають тайн для тих, які вміють з них читати. Знавець відчитає з них легко все те, що скривав міміка обличчя. Все крім віку! Тому, що руки дбайливо пікловані лишуються вічно молодими і це їх велика тайна!

Крем Еліда на протязі кожної години запевнює молодість і красу навіть при спорті та праці. Він надає шкірі матовий відтінок алябасту і береже її перед впливом гострого повітря та сонця. Руки стають гарні та вічно молоді завдяки постійному щогодинному живанню Крему

KREM ELIDA ЩО ГОДИНИ

і Товстолузі, наслідком невідповідного льоналю в Кутківцях і Сушині, з причини недостаті провідника курсу в Ступках, бо о. Подолитчук заявляє, що на курсі не буде викладати. Предеідики: Лесняковські“.

Останніми роками таких фактів набилося опоре число. І це приневолило Т-во „Просвіта“ віднести це до Міністерства у Варшаві з відповідним представленням, щоби таким робом обстояти власне право на громадську ініціативу в поборюванні неписьменності та щоби взагалі право до освіти в позашкільній діяльності уважати таким кругом, до якого держава може найвище застерегти собі право нагляду, але нічого більше позатим.

II.

Як завжди так і за Австрії, до війни позашкільна освіта була доменом, на якій була діяльність тільки приватна ініціатива громадянства. Урядові круги мали за собою право контролю ставилися переважно прихильно до цих проявів громадської ініціативи. Доказом було те, що освітню роботу в позашкільній діяльності субвенціоновано не раз поважними сумами в державної каси. Беручи спеціально під увагу розвиток української позашкільної освіти, треба констатувати протягом усього часу існування Т-ва „Просвіта“, як одногокого речника освітніх змагань українського народу в Галичині, — себто від 1868 до 1914 р. — не завжди може надто сердечно, часом таки неприхильно, але в більшій стійкості випадків можливою коректною відношенням як державної так крайової влади до Т-ва „Просвіта“ у Львові.

Після війни, вимоги, ставлені до позашкільної освіти, швидко змінилися. А надто в уряді держав зрозуміли, що позашкільна освіта є так важкий чинник у розвитку й житті народів та держав, що над ним треба розвести велику й дбайливу охорону. Глибша проблема, котрі виданила наука про позашкільну освіту, примусила всіх до поважної застанови над цю справу, та ще серйознішою провірян методів і дидактичних засобів, які мають лягти в основу веденої роботи. І польська влада запровадила в своїому міністерстві В. Р. і П. О. особний відділ для позашкільної освіти. При цьому відділі поставлено до життя, правда на короткий час спеціальний часопис „Освітня Пошашкольна“, в якому старається

впоїти в найбільшій громадянській круги переконання, що позашкільна освіта не є ніякою забавкою, що позашкільна освіта не є місцем, на якому ті, що більше знають, мають пописуватися своїм знанням і переливати його на тих, що не знають. Позашкільна освіта має ставити своїм найважливішим і найвищим завданням притягнути усіх дорослих (без винятку), навіть тих, яким здається, що вони повинні бути керманцями й учителями інших до самоосвіти й до самовиховання, до пробі власних сил, в оцінюванні пайтичних питань і пайтичних проблемів.

За цим засадничим становищем Міністерства В. Р. і П. О. пішли спеціальні зарядження, звернені головно в сторону учительства, як того стану, що підпадає уривній під компетенцію і вплив цьогож Міністерства. І так уже рескрипт Мін. В. Р. і П. О. з дня 23. лютого 1922 ч. 332 О. Р. каже про те, щоби віддавати шкільній салі для роботи в ділянці позашкільної освіти. (Дж. О. М. W. R. і О. Р. з 16. IV. 1922 ч. 18/82 поз. 129). Кураторія Л. Ш. О. виконуючи це доручення видає своє особне письмо з дня 21. марта 1922 ч. 512/ОР. В цьому письмі зазначені моменти, котрі хочемо з нагаском піднести: 1) звертається увагу учительству різних категорій, щоби воно оточило опікою справу ширення позашкільної освіти, бо це питання треба уважати одною з найважливіших державних справ; 2) звертається увагу учительства на далекоглядність освіти дорослих і заохочується його до роботи в цьому напрямі; 3) з уваги на те, що курси для дорослих, виклади і театральні вистави мають метою народне і громадське освідженнє, належить для робіт позашкільної освіти дати можливість користування шкільними кімнатами з застереженням, що на цьому не потерять нормальний хід науки, і не будуть ушкоджені ці будинки, пі шкільні кімнати; 4) для робіт позашкільної освіти можна дозволити на уживання наукових помісничих засобів школи як кабінети, робітні і т. п.

Пініше вортає Міністерство В. Р. і П. О. знову до цієї справи рескриптом з 28. квітня 1923 № 8. 1240/23 (О. Р. ч. W. R. O. № 12 поз. 100). В цьому рескрипті містяться постанови, що до уживання шкільних салі на інші освітні цілі, себто на такі, які стоїть поза шкільною освітою. Рескрипт міністерства ясно окреслює умови, під якими шкільна влада (повітова або кураторія) може дозволити на користування шкільними залами. Цей рескрипт оголошено також в урядовім щотижнику Кураторії Л. Ш. О. Рік XXX. ч. 1. з 23. січня 1926. «тор. 34/35»

Користування шкільними залами по ширше рескрипт Мін. В. Р. і П. О. з 18. лютого 1924 ч. 1. 16343/23 (Днев. ур. Мін. В. Р. і П. О. ч. 16 поз. 37) і на театральні вистави з культурно-освітнім характером, влаштувані освітніми установами, поскільки не виключає вони з товаришескими забавами або політичними зборами, на які не вільно відступати шкільних локаліт.

На цьому місці мимоходом мусимо зауважити, як дуже підбігає від стилізації Міністерства та сама обставина з сталізацією обіжного письма Кураторії Л. Ш. О. з 21. марта 1922 ч. 512/ОР. Там сказано: *Celem uchronienia szkoly od wszelkiej agitacji polityczno-partijnej, poleca się po myśli obowiązka z dnia 1. lutego 1922 L. 210/OP. zwracać w każdym wypadku baczną uwagę, by pod płaszczykiem oświaty pozaszkolnej nie odbywała się agitacja polityczno-partijna*. В наших складних умовах, в яких ми тут живемо, найкраще поле для різної інтерпретації.

Що шкільна влада, в нашому випадку, Міністерство зваляло таке становище до справ позашкільної освіти, річ уявної зрозуміла. Що Кураторія у виконанні міністерського рескрипту доручує опіку над позашкільною освітою учительству, як такому стану, котрий з самого свого покликання повинен як пай більше цікавитися такими питаннями — річ також зрозуміла. Алеж бо й міністерство стало підкреслює факт, що школа й учительство, а далі і шкільна влада повинні йти на руку освітнім установам, завданням котрих є вести цілу позашкільну роботу. Вониж головною провадять ініціативу і тієї ініціативи громадських чинників не вільно ставити перешкоди.

Тимчасом Товариство „Просвіта“ у Львові, натрапляє у своїй діяльності на перешкоди, саме з боку шкільної влади, як Кураторії так і повітових шкільних інспекторів. Дотичить це в головній мірі і в першу чергу переважної справи, якою є поборювання неписьменності серед дорослого, старшого населення.

М. Галушинський.

В людей, з ослабленим діланням серця, шкільна природної води гіркої *Franciszka Józefa*, вишити шоденно надіш з рана, спричинює легке випорожнення Лікарі спеціалісти серцевих недуг, осудили що навіть при тяжких недомоганнях серця вода *Franciszka Józefa* дієся певно і без ніяких терпів. Скрізь до набутих

Радянська Україна

Підготовка до святкування 10-ліття жовтневої (більшовицької) революції.

В цілому Радянському Союзі йдуть великі підготовки до святкування десятих роковин більшовицької т. зв. жовтневої революції. Метою тих свят є поборити з тої нагоди в кожній ділянці державного, господарського і культурного будівництва підсумки праці. Центральний Виконавчий Комітет Союзу Рад. Соц. Соціал. Республик видав уже величезну відозву до всього населення в справі обходу 10-тих роковин жовтневої революції. Відозва ця, яку стрічаємо вже в у, харківській та київській пресі з 16. жовтня ц. р., є радше спробою історичного нарису подій у житті СРСР, від жовтня 1917 р. по нинішній час. На Україні зорганізувалася при Всеукраїнському Центральному Виконавчому Комітеті окрема т. зв. всеукраїнська жовтнева комісія, що має за завдання відслідкувати роковини жовтневої революції. Ось на дилі відбулося в Харкові пленарне засідання цієї комісії під проводом Петровського. Зі звіту з того засідання, помішеного в харк. газетах, довідуємося подрідко про план святкування тих роковин на Україні. Комісія має свої субкомісії.

Ось публічний Хвиля сказав на засіданні, що літературна субкомісія, яку він репрезентує, кажає за доцільне, щоби видати окрему відозву в справі святкування роковин жовтня в імені ВУЦВК-ту. Крім того повідомив, що таж літературна підкомісія виготовила вже кілька популярних статей для масового поширення у брошурах і кільця статей для преси. Деякі брошури вже в друку. Досі видано заходами цієї комісії окремі півкати та альбому жовтневої революції. Окремою брошурою в українській мові має поширяться з нагоди роковин кілька статей і промов Лівіава. Про праця агітаційної підкомісії говор

ФАБРИКА ЧЕКОЛЯДИ А. ПЯСЕЦКІ С. А. - КРАКІВ

Знає з своєї доброти і чистоти виробу а то: Чеколяди де-серти, сметанкові, шоколадні, ванілінні, для господарських цілей. Для вибагливих смакунів першорядні чекони та-кож великий вибір ароматизованих мармеладів. Як спеціальність ліжарськими помагали портувальну чеколату з сальварозом для ку-крова людини ліжачу і віджиджачу.

2. серія п. р. еп. Хомини і з того дня вона доступна для всіх. Уже небагато (від 17—19 вересня) відбулася заходами оо. Редemptористів велика місія, що мала просто невичайний успіх. Завершенням її був величавий похід із місійним хрестом головними улицями міста, в якому взяло участь кільканадцять тисяч людей. Так утвердилось у нас новий важний осередок релігійно-національного життя, що можна тільки шире попитати. Зачуваємо, що й наші монахи-Редemptористи задумують збудувати свій монастир у Станіславові, що буде звичайним а примотом і шпиталем для найбільших хорих. Для повного задоволення над-релігійних потреб українців Станіславова слід би ще якнайшорше докінчити будову церкви в Кітшині-Кольоні і приступити до будови го-кат. церкви або каплиці на передмісті Кітшини-Бельдебер.

ТЕРНОПІЛЬ. (Восвідський комітет у Тернополі). Для 17. жовтня п. р. відбулося в Тернополі засідання виконавчого комітету Восвідського комітету допомоги жертвам повені під проводом воєводи п-ра Квасневського. З українців засідає у виконавчому комітеті чотири особи: д-р Ст. Баран, проф. Іл. Брикович, о. Чол. Гримальський і невідомо коютований судочий радник Киприян Білинський як офіційний упорядник Українського Центр. Комітету допомоги жертвам повені у Львові. На засіданні 17. жовтня секретар комітету д-р Чирський здав звіт з дотеперішньої діяльності комітету. Досі Восвідський комітет зібрав готівкою кругло 43000 зол., а натураліями 76 вагонів картофелі і 17 вагонів твердого збіжжя. Навіщені повені громадян буцацького і борщівського повіту зареєстровано вже в пошину (картофелі і збіжжя) до кінця весни 1928 — так релігійноють дотичні старости — і тепер вся збірка з тернопільського воєводства йде виключно на допомогу громад змищених повеню в станиславському і львівському воєводствах. Сподіються ще значної збірки перед зимою, але акція комітету має тривати далі аж до слідуючих зим. Відносини між офіційними комітетами і загальними українськими комітетами по повітах і сеплах уложилися правильно і адміністраційна влада не робить тепер перепон у нашій збірковій акції. Всіх неправильностей в поступованні старостів на місцях (Скалат, Перемишль, Камінька Струмилі) воєвода д-р Квасневський телефонічно пригадав ужити і тепер у цій справі нема вже нарікань. Інакше діється в інших воєводствах, зокрема у львівському. На пошину засіданні воєводського комітету підпис д-р Баран, що воєвода інтерв'ював безпородочно в міністерстві комунікацій, що воно звернуло Українському Центр. Комітетові тарифові належності, які побрано за залізничну пересилку натуралій на місця навіщені повеню, що воєвода публічно на засіданні прикрі робити, прохав тільки, щоб з Українського Центр. Комітету прислано йому відповідний матеріал. Також прикрі на висеснені д-ра Барана зліжидувати інцидент з о. деканом Імодором Глинським в Бучеві пов. Тернопіль, котрому місячний виїт поляк наказав перевести збірку для повені під фірмою місцевого Українського Комітету приказуючи старості Малицькому покерати згаданого виїта.

ЗБАРАЖЧИНА. (Пам'ятник поляглиць у війні борцям в Лубинках Нижніх). П. українці з Лубинок Нижніх, що вернули з війни, адигнули під проводом свого скішеника о. Григорія Яструбського біля церкви Імповантний пам'ятник поляглиць у війні борцям. В межах дня 18. жовтня 1927 р. — в день відпустовий, коли з рокиних сіл тисячі українців зійшлися на празник, відбулося торжественне посвячення і відсвяткування цього пам'ятника. Є це статуя Божої Матері, якої опіє віддалилися Стрипці. На праггарому педесталі містяться різні написи, між іншим і спис тих, що погибли на війні від 1914—1920 р. й окреме тих, що вернули живі. Відповідні промови про культ подвигів борців, про культ воєнних могил, про воєнні пам'ятники загали виголосили: о. Григорій Яструбський, о. дек. Олександр Голінатий, о. Володимир Кунішський зі Скалат, д-р Андрій Гаврилюк і студ. теодогії Чепіль. Безперечно, що за примотом Лубинок підуть всі інші наші села.

Зі спорту.

„Графіка“ — Україна.

Наш спорт в діяльній кошового м'яча дає дораз докази своєї великої життєдастості і сили. Хоч погода не дуже сприятлива, наші кошуни ще не покидають гриша, а сотки зацікавлених прихильників „України“ все ще сповітає туди. І певно багато з них не жалуватиме, як в цю неділю вибереться на площу. Там наша дружина стріляла в товариських змаганнях дружиною Л. К. С. „Графіка“, яка по рішаних змаганнях мизуоді неділю увійшла до 1-го окр. Ліги тимчасово стала ринорядним противни-

ком для „України“. Змагання зачнуться в год. 11. передпол. на площі „Сокола-Батка“.

Ринорчасно відбудеться біг навпростець, улантовування У. Р. С. К. „Зоря“. Старт і мета: площа „С.Б.“.

В год. 12.45 вполудне зачнуться товариські змагання дружини Сокол ІV. (Львів) — Луг (Рудно). Обі дві дружини молоді і старатимуться грати амбітно і з запалом.

У. С. С. К. „Беркут“ (Перемишль) — У. С. С. К. (Львів).

Пополудні в год. 2.30 відбудуться на тій самій площі мачеві змагання між студентами Львова й Перемишля. Недавно мали ми нагоду бачити амбітну гру „Беркута“ проти „України“. Тим разом приїде „Беркут“ у відновленому складі, а зложеним переважно із студентів. У. С. С. К. муситиме доложити всіх старань, щоб протиставитись „Беркутові“. Також УССК. складається головно із студентів, котрі припадаються публіці, виказуючи замишування до фізичної культури. Пізній сезон дозволяє молодому клубові представитись тільки зі сторони копаного м'яча. Але в своїй клубі криє він багато талантів інших спортів. Українська публіка численною присутністю докаже, що розуміє вагу студентського спорту і піддержуватиме всі його порани.

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру під дир. П. Карабінєвича:

Гриمالів:

Неділя 23. Х. Ой не ходи Гришу.

Театр прийме негайно планітку і басп.

До в'дома Товаришів Студентів львівської техніки. Виділ Т-ва україн-

ського студ. львівської техніки „Основа“ визнає всіх українців-студентів львівської техніки, котрі ще досі не вписались в члени Т-ва, щоб якнайшорше виповнили цей свій обов'язок. „Основа“ як одинокое українське товариство на львівській техніці, повинна веднати загаль українських техніків, бо тільки тоді зможе сповнити своє завдання і стати помічною у студіях, та матеріальною піддержці своїх членів. Кожен одинокій зпоміж українських студ. техн. відомлюється зпід цього обов'язку і внаслідок повної байдужности — чи прямио лінніства — досі ще забули вписатись в члени, повинні це негайно зробити. Рівнож визнається всіх товаришів, котрі не ввирнали членської вкладки за минулий рік, щоб це до кінця цього місяця сповнили. — В неділю 23. Х. 1927 в одній зі саль техніки відбудуться сходини Т-ва „Основа“ присвячені організаційним справам. Тоді також приймати буде секретар вписи в члени Т-ва. Урядовою години пренаді Т-ва що дини від 1.15 до 2-го в доміні в Акад. Домі, Супінського 21. — За Виділ: Орест Кіюфас, голова, Богдан Скеретович, секретар. 767 3—3

Надзвичайні загальні збори кружка „Рідної Школи“ в Коломиї відбудуться по думці § 26. статута в неділю, дня 30. жовтня 1927 р. в саль „Народного Дому“ о год. 12. в полудне, а як що на озвучений час не зібравсяби німагане статутом число членів, то о год. 1. пополудні без огляду на число членів — з таким дивним порядком: 1. Отворення Зборів. 2. Реферат д-ра Андрія Чайковського на тему: „Рідна Школа“ і її завдання. 3. Вибір 6 членів Старшини і 3 заступників (§ 20. статута) та 3 членів і 2 заступників Контрольної Комісії (§ 28. статута). 4. Есентуалія. Участь в Загальних Зборах беруть усі члени коломийського Кружка „Рідної Школи“ та на підставі ухвали Загального Зіду „Рідної Школи“ з дня 24-гого грудня 1926 року відпоручили сільських Кружків „Рідної Школи“ коломийського повіту на кожних 25 членів один з тми, що кожних 12 членів нової 25-ки уважається за нову 25-ку, а один Кружок може мати майбильше 10 делегатів (§ 39 статута). Відпоручники мають мати повновласть від своїх Кружків. Повновласть на другу особу непереносима. — Голова Управи „Рідної Школи“ в о. Каштанюк вр. містоголово, М. Габіш вр. секретар. 7794

Загальні Збори Кружка „Рідної Школи“ в Бережанах відбудуться дня 29. жовтня 1927 р. в кімнатах власного будинку вул. Мішкєвича ч. 3. в 6-й год. пополудні з ось яким дивним порядком: 1) Відкриття Загальних Зборів. 2) Відчитання протоколу з послідних Заг. Зборів. 3) Секретарський і касирський завіт. 4) Завіт Контрольної Комісії. 5) Дискусія над звітами та улашення абсолютної устулаючи Старшини. 6. Вибір нової Старшини і трьох делегатів на Загальний Зід. 7) Внески й завіт. Коли на озвучений час не явилось відповідне число членів — то ті самі Збори відбудуться годину пізніше в цм самим місці. — За Старшини Кружка: д-р Володимир Бемко вр. голова, Петро Будз вр. секретар. 765 1—2

У суботу 22-го ц. н. у соборі св. Юра відбувся шлюб п. Володимира Рудницького, заст. нотаря в Бродах з п. Марусею Медільською. Новоженці поблагослови о. крил. Дамян Лопатинський. Замість окремих повідомлень новоженці зложили 10 дол. на будову оселі для письменників і журналістів. 789 1-1

Звичайні Загальні Збори Кружка „Рідна Школа“ У. П. Т. в Дрогобичі відбудуться в суботу дня 5. листопада о 12-тій год. вполудне в кімнатах Народного Дому в Дрогобичі при вул. Стрийській число 12. — Старшина Кружка „Рідної Школи“ в Дрогобичі.

ЗАКЛИК Союз Українських Приватних Службовиків „Супруга“ визнає всіх Українських Приватних Службовиків під ніякими умовами не ангажуватися до праці в Польському Банку Дисконтному через цілий час трезання страйку службовиків цього банку. Нехай на українського службовика не впаде клеймо страйкбрехера професійних товаришів! — Упрва „Супруга“.

ДРІБНІ ОГЛОШЕННЯ.

ЗА золото, срібло, брилянти платять найвищі ціни Ропіщ, Сикстуська 16. 733 4—6

БІЖУТЕРНО, ЗОЛОТІ І СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятиліт в цілім краю звісна фірма Іван Зельтенрайх, Львів, Марійська пл. 5. Купую брилянти, золото, срібло, плачу найвищі ціни. 3а) 30-?

НАЙСТАРШИЙ у краю звісний склад Годинників і Біжутерії Ю. Домбровський насл. Ю. Домбровський — П. Розажєвський поручає свій багатий вибір по конкурентійних цінах Львів, Академічна 2. (Готель Жоржа). Догідні умови. Власні роботи. 110 11-?

КАЗІЯ 2 поверхову реальність, комфорт, П. ділянка 5 тисяч доларів, продає Ігнат, Куркова 24 партер. 788 1-3

КОНЦІПІЕНТ рутинований з провінційною практикою шукає посади з 1. Хі. ц. р. Зголошуватися до Адміністрації під „Солідний“. 781 1—2

КОНЦІПІЕНТ, д-р прав з провінційною практикою шукає посади від 1. або 15. листопада. Зголошення слати до Адм. „Діла“ під „Конціпіент“. 780 1—2

ОГЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Спеціалістка

диточних недуг Д-р Ольга Ган

б. дік. париських шпиталів ор. від 2—3 Львів, вул. Городецька 46.

Пересвітлювання Рентгеном, кварцева лампа. 693 3-4

Спеціаліст недуг легінів, серця і жолудка

д-р Фелікс Ган

Львів, ГОРОДЕЦЬКА 46.

646 Пересвітлювання Рентгеном 17—24

СЕМИНАРИСТКА,

з відзначаючою

матурою пошукує ле-

кції. Зголошення до

Адміністрації під „Се-

минаристка“, 777 2-3

ЖІНКА інтелігент-

на 37 літ (з ма-

турою сем.) шукає

відповідної посади за

кваліфікацією. Працю

кожду сповню солідно,

також може зайнятися

широ дітьми. Зголо-

шення Адміністрація

„Діла“ „Енне листо-

пад“. 790

ВПРАВНИЙ інструк-

тор глядає лекції.

Обсяг шкіль обожний.

Адресувати: О. Гор-

бович, Зборів. 1-1

УРЯДНИК держав-

ний ожелється з

інтел. панною або

вдовою до літ 38.

Посередництво по-

жадає — найрадше

у Львові або Пере-

мишлі. На аноміях

не відповідаю. Листи

до Адм. „Діла“ під

„М. О. 47“ до 5/11

1927. 766 1—2

Б. секундар Заг. Держ. Шпиталів у Львові

д-р Яків Нагляр

735 ординує рано і пополудні 2-4 у Винниках.

КОМПЛЕТ перша 30Л. 28. СОРТА 6 ложок, 6 вілок, 6 ножів і 6 кавових ложечок з хінського срібла. 11-га сорта 25 зол. у В. Грийберга, Сикстуська 4

ХТО МАЄ НА ПРОДАЖ: Буквинський вишивки (Kolbenheyer — Motive der hausindustrie, Stickerei in der Bukowina) зводять подати умови: Книгарня Наук. Т-ва ім. Шевченка, Львів 769 Ринок 10. 2-2

Вже продається:

ТУГАН БАРАНОВСЬКИЙ

Політична економія

Ціна 9 золотих

враз з пор. пересилкою поштовою 10 зол.

Книгарня Наук. Т-ва ім. Шевченка

746 Львів, Ринок ч. 10. 3-5

МАШИНИ

до шиття

на догідних умовах

поручає

„ПОЛЬТИП“

739 Львів, Ягйлонська 20. 3-7

зол. 6'80 ГОДИНИКИ зол. 6'80

апері швейцарські з гарантією тільки у

В. Грийберга Сикстуська 4

Власники реальности

не дайтеся

обманювати!

Наказані магістратом коші на сміття, що

появляються на ринку є імітацією

приписаних, бо є зроблені з товкої

залізної оляки мальовані алюмінієм,

тільки найліпші цілком пошниковані

приписані коші, — виробляє фірма

Маріян Бобер

Львів, вул. ТКАЦЬКА ч. 31.

787 Телефон 13—23. 1—1

Ширіть наш часопис!

Найнебезпечніші недуги

повстають з правими з перестуди і катару. Виділяти рідикально і запобігти тим недугам може кожний через ужиття Прав. Стерж. і Дипльомованих пастильок

„GLAZIAL“

Сотки признань. Хто раз спробує, стане сталим віборцем. Не смі їх бракувати в жадній хаті.

СКИЗЬ ДО НАВУТТЯ!

Одинокій вирубник!

ЯКІВ ПАСТЕРНАК

бельско, шлеськ. 2-3

Найбільша в краю фабрика давоція

Братів Фельчинських

в Калущі, вул. Сінецька ч. 14.

в Перемишлі, вул. Красінського ч. 63.

відливає на замовлення давоція гармо-

ніні і поодинокі, а постійно удержує

на складі знів 200 штук готових даво-

нів у вазі від 10 до 800 кг.

225 Ціни приступні — слава ратами. 27-?

Ширіть наш часопис!